कर्णस्य च वधोपायो यथावत् संप्रदर्शितः । सैन्धवस्य च पापस्य भूरिश्रवस एव च ।
अहञ्च प्रीयमाणेन त्वया देवकिनन्दन । यदुक्तस्तत्करिष्यामि न हि मेऽत्र विचारणा ।
राजानञ्च समासाद्य धर्म्मात्मानं युधिष्ठिरं । चोदयिष्यामि धर्म्मज्ञ गमनार्थं तवानघ ।
रुचितं हि ममैतत्ते द्वारकागमनं प्रभो । अचिरादेव द्रष्टा त्वं मातुलं मे जनार्द्दन । १५००
बलदेवञ्च दुर्द्धर्षं तथाऽन्यान् वृष्णिपुङ्गवान् । एवं सम्भावमाणौ तौ प्राप्तौ वारणसाह्वयं ।
तथा विविशतुश्चैभौ संप्रहृष्टनराकुलं । तौ गत्वा धृतराष्ट्रस्य गृहं शक्रगृहोपमं ।
ददृशाते महाराज धृतराष्ट्रं जनेश्वरं । विदुरञ्च महाबुद्धिं राजानञ्च युधिष्ठिरं ।
भीमसेनञ्च दुर्द्धर्षं माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ । धृतराष्ट्रमुपासीनं युयुत्सुञ्चापराजितं ।
गान्धारीञ्च महाप्रज्ञां पृथां कृष्णाञ्च भामिनीं । सुभद्राद्याश्च ताः सर्व्वा भरतानां स्त्रियस्तथा । १५०५
ददृशाते स्त्रियः सर्व्वा गान्धारीपरिचारिकाः । ततः समेत्य राजानं धृतराष्ट्रमरिन्दमौ ।
निवेद्य नामधेये स्वे तस्य पादावगृह्णतां । गान्धार्य्याश्च पृथायाश्च धर्म्मराजस्य चैव हि ।
भीमस्य च महात्मानौ तथा पादावगृह्णतां । चत्वारश्चापि संगृह्य पृष्ट्वा कुशलमव्ययं ।
तैः सार्द्धं नृपतिं वृद्धं ततस्तौ पर्य्युपासतां । ततो निशि महाराजो धृतराष्ट्रः कुरूद्वहान् ।
जनार्द्दनञ्च मेधावी व्यसर्ज्जयत वै गृहान् । तेऽनुज्ञाता नृपतिना ययुः स्वं स्वं निवेशनं । १५१०
धनञ्जयगृहानेव ययौ कृष्णस्तु वीर्य्यवान् । तत्रार्चितो यथान्यायं सर्व्वकामैरुपस्थितः ।
कृष्णः सुखाप मेधावी धनञ्जयसहायवान् । प्रभातायान्तु शर्व्वर्य्यां कृत्वा पौर्व्वाह्णिकीं क्रियां ।
धर्म्मराजस्य भवनं जग्मतुः परमार्चितौ । यत्रास्ते स महामात्यो धर्म्मराजो महाबलः ।
तौ प्रविश्य महात्मानौ तद्गृहं परमार्चितं । धर्म्मराजं ददृशतुर्देवराजमिवाश्विनौ ।
समासाद्य तु राजानं वार्ष्णेयकुरुपुङ्गवौ । निवेदतुरनुज्ञातौ प्रीयमाणेन तेन तौ । १५१५
ततः स राजा मेधावी विवक्षू प्रेक्ष्य तावुभौ । प्रोवाच वदतां श्रेष्ठो वचनं राजसत्तमः ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ विवक्षू हि युवां मन्ये वीरौ यदुकुरूद्वहौ । ब्रूतं कर्त्ताऽस्मि सर्व्वं वां न चिरान्मा विचार्य्यतां ।
इत्युक्तः फाल्गुनस्तत्र धर्म्मराजानमब्रवीत् । विनीतवदुपागम्य वाक्यं वाक्यविशारदः ।
अयं चिरोषितो राजन् वासुदेवः प्रतापवान् । भवन्तं समनुज्ञाप्य पितरं द्रष्टुमिच्छति ।
स गच्छेदभ्यनुज्ञातो भवता यदि मन्यते । आनर्त्तनगरीं वीर तदनुज्ञातुमर्हसि । १५२०
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ पुण्डरीकाक्ष भद्रन्ते गच्छ त्वं मधुसूदन । पुरीं द्वारवतीमद्य द्रष्टुं शूरसुतं प्रभो ।
रोचते मे महाबाहो गमनं तव केशव । मातुलश्चिरदृष्टो मे त्वया देवी च देवकी ।
समेत्य मातुलं गत्वा बलदेवञ्च मानद । पूजयेथा महाप्राज्ञ मद्वाक्येन यथार्हतः ।
स्मरेथाश्चापि मां नित्यं भीमञ्च बलिनां वरं । फाल्गुनं सहदेवञ्च नकुलञ्चैव मानद ।
आनर्त्तानवलोक्य त्वं पितरञ्च महाभुज । वृष्णींश्च पुनरागच्छेर्हयमेधे ममानघ । १५२५
स गच्छ रत्नान्यादाय विविधानि वसूनि च । यच्चाप्यन्यन्मनोज्ञन्ते तदप्यादत्स्व सात्वत ।